

Over Bjerg og tørre Heder . . .

—o—

Ingen seig Modstand, ingen træg Uvilje, ingen skændig Uret kan nu gøre os mere Skade end vi selv kan, hvis vi tillader os selv at blive lgesaa smaatskaarne, som de der vil trænge os bort. En ny rig Livsstrøm bærer os. Og den skulde lade sig forene med gammelt bittert Vand! Og dog, der hvor for-gæves Anstrengelser lurar med Træthedens Gift, der kan den enkelte let synke ned under Livs-strømmen — ned i Bitterheden.

Men om Bevistheden om Kvindelivets nye Fremtidsindsatser i hele sin Styrke skal blive frugtbringende for Slægten, da maa vi jo trods alt midt under Kampen gaa og bære paa hele Sagen, og aldrig blot paa en Side af den. — Saa stolt ansvarsmægtige maa vi blive, at vi aldrig mangler Plads selv for dem, som tror, at de bør trænge os bort. Bære! »Karyatiderne« staar og bærer eller sidder og bærer, ubevægelige; men os tilkommer det at gaa og bære! Altid paa Vandring fremad under Byrden! Og det, at vi vandrer frem, ikke det, at vi bærer, er det, som fremkalder alle de Hindringer, der møder os.

Naar denne Træthed kommer, vilde vi helst opgive enten Vejen

eller Byrden. Nogle af os mindes kun, at man maa bære og bliver siddende med Byrden. Andre af os husker kun, at vi maa gaa, og slynger tilsidst hele Byrden af sig i harmfuld Træthed. Men det er jo for at faa Byrden længere frem, at vi skal bære, og det er ogsaa derfor, at vi maa gaa . . .

Syngende burde vi egentlig have vandret frem paa Vejen, som en ung Moder, der bærer sit Barn paa Skulderen, stolt og glad over Hvervet, Byrdens saavel som Vandringens. Men der hvor Stenene er skarpe og Himlen mørk, der høres oftest sorgfulde Viser, som ikke egner sig til at marschere efter.

Just nu, hvor det er saa graat, ingen Sol, kun mørke Skyer, mindes man en Strofe af en gammel Vise:

*Min Sjæl, du gøre dig rede den
lange Vej at gaa.
Over Bjerg og tørre Heder, me-
dens Natten falder paa.*

Der er ikke alene Vemod i denne Strofe, der er ogsaa Mod og Trøfasthed, og derfor bør den leve i Mindet hos dem, som baade vil bære og gaa, — tværs gennem Mørket.

*Emilia Fogelklou
i »Hertha«.*

Den islandske Thorvaldsens-Forening.

Et 40 Aars Jubilæum.

—o—

Naar man staar over for en eller anden vidt forgrenet Virksomhed kan det lidt være baade interessant og lærerigt at forfølge denne Virksomheds mangeartede Traade tilbage til deres Udgangspunkt. Tit ser man da, at det maaske blot er en enkelt lykkelig Handling eller en enkelt fremsynt Tanke, der her har virket som Frøet, der nedlægges i den frugtbare Jord, og efterhaanden har skudt alle de mange Grenø og baaret alle de forskelligeartede Frugter, som vedkommende Virksomhed i Tidens Løb har frembragt.

I det Tilfælde jeg her tænker paa, nemlig den isl. Kvindeforening, Thorvaldsens-Foreningen, der den 20. November fejrer sit 40 Aars Jubilæum, kan det maaske interessere Kv. og Samf.s Læsere at erfare, at den indirekte, men ikke desto mindre klart paaviselige Anledning til Stiftelsen af denne Forening, var Byen Københavns noble Gave til Island i Anledning af 1000 Aars Festen i 1874, Bertel Thorvaldsens smukke Statue af Mesteren selv, støttende sig til Haabets Gudinde.

I Anledning af Statuens Afslø-

Litteratur.

—o—

Thit Jensen: Jorden. — Roman fra Nutiden. — (G. B. N. F.) — 255 Sider.

Blandt Efteraarets mange skønlitterære Værker rager denne Bog op som et sjældent helstøbt Kunstværk. Thit Jensen har hermed fastslaaet, at hun evner, nær sagt, det ypperste. Vi mindes ingensinde at have læst en saa god Bog fra hendes Pen. Hendes Thy-Bonde, Malle Kiær, er en ypperlig Repræsentant for den stoute, jydsk Landmand, der elsker sin Jord, som han i Kraft af denne Kærlighed er Slave af i en saadan Grad, at han ikke betænker sig paa at ofre den sin Førlighed saavel som sin Søns Fremtidslykke, idet han for at bevare Ejendommen for Slægten tvinger denne til at gifte sig med en rig Pige, som han ikke elsker, og til at svigte sin Barndoms Elskede, som fortvivlet rejser til Ud-

landet, hvorfra hun først kommer tilbage, da han efter 9 Aars Ægteskab er bleven Enkemand.

Hun bliver ganske vist gift med ham, men det viser sig hurtigt, hvad hun da ogsaa selv har anet, at hun i Virkeligheden har forandret sig saa meget, at hun trods al Hensynsfuldhed fra Mandens Side, ikke kan overvinde sin Ligegyldighed for ham. — Hun har ladet sig forsørge — det er alt.

Baade Gabel Kiærs første og andet Ægteskab er ypperligt skildret, og man følger med største Interesse Tragødien, som den udvikler sig.

Der er prægtige Naturskildringer saavelsom Sjælsstudier i denne Bog, og den fremtræder i en Ramme, som ofte genkalder for os Broderen, Joh. V. Jensens bedste Værker.

F. —

Babra Ring: Før Kulden kommer. — (H. Aschehong & Co.s Forlag) — 267 Sider.

Om Menneskene — saavel Mænd som Kvinder — kunde vænne sig af med den gangse Forestilling om Kvinden som et Appendix til Manden, en Forestilling, som mindst gaar tilbage til 1ste Mosebog, (som den Dag i Dag trives og praktiseres i de 99 pCt. af Menneskeheden) — om de kunde vænne sig til at betragte hende som det samme frie Menneske, som de fleste Mænd i Forhold til Kvinden følger sig at være — ja, saa blev der anderledes at leve paa Jorden — saa blev der mange Procent større Lykkefølelse Mand og Kvinde imellem, og saa vilde en Bog som denne kun gælde for de faa — for Undtagelserne, som nu engang skal være til for at bekræfte Reglen.

Men denne Bog handler ikke om Undtagelserne — desværre. Den handler om en af de mange Kvinder, der i en altfor ung Alder, endog før de rigtig er blevne sig bevidste som Kvinder med Drifter og Følelser i Retning af det andet Køn,